

něvadž odložiti lze jen vnucený prodej dlužníkových věcí a v souzeném případě nejde ani o vnucený prodej ani o prodej dlužníkových věcí (veřejné obchodní společnosti), nýbrž o zástavní právo a to proti třetí osobě (veřejnému společníku), jež není ve vyrovnacím řízení.

Čís. 11824.

Honební zákon pro Čechy (zákon ze dne 1. června 1866, čís. 49 z. zák. pro Čechy).

Zrušovací stížnost proti výroku smluvčího honebního soudu (§ 46 zák.) jest omezena jen na formální stránku řízení a výroku smluvčího soudu a jest se soudu jen po této stránce zabývatí s výrokem smluvčího soudu.

Otázka, zda škoda nastala při výkonu honby, jest otázkou věcné opodstatněnosti nároku souzeného smluvčím soudem.

Smluvčí soud není povolán jen k tomu, by určil výši škody, o které jest mezi stranami nesporno nebo jinak (na příklad sporem) bylo již uznáno, že jde o škodu honbou nebo zvěří způsobenou, nýbrž rozhodne, nedojde-li mezi stranami k narovnání, i o tom, zda se má dáti náhrada a jaká, tedy nejen o výši škody, nýbrž i o tom, zda náhrada přísluší (zda škoda jest škodou způsobenou honbou nebo zvěří).

(Rozh. ze dne 7. července 1932, R I 533/32.)

Soud první stolice vyhověl zmateční stížnosti pachtýře honitby v Čechách a zrušil výrok rozhodčího soudu honebního společenstva z důvodu, že nejde o škodu způsobenou honbou. Rekursní soud zamítl zmateční stížnost. Důvody: Napadeným usnesením byl rozhodčí výrok rozhodčího soudu honebního společenstva zrušen z důvodu, že nejde o škodu způsobenou honbou, poněvadž výslech stran vynesl na jevo, že poškození na stromech bylo způsobeno poplašnou střelbou proti škůdcům stromů a že se také rozhodci o tom neshodli, že tedy věc bylo rozhodnouti v řádném řízení soudním. O odškodnění nároků, vzniklých utrpěnými škodami, honbou a zvěří, jest rozhodnouti podle § 45 honebního zákona, nebylo-li určeno nic jiného, dohodou stran, před rozhodčím soudem, zřízeným k tomuto účelu. Řízení jest upraveno v § 46 velice nedostatečně. Rozhodování tohoto rozhodčího soudu jest skoro suverenní, poněvadž není upraveno (Pražák Právník 1900 str. 347). Napadati rozhodčí výrok připouští se jen pro nedodržení předpisů zákona honebního, tedy jen pro vady formelní, nikdy však pro materiální nezákonnost, poněvadž zákon nedal materiálně právní předpisy pro vyměřování škody. Povážlivost materiální neodporovatelnosti nálezu smluvčího soudu záleží právě v tom, že procesní předpis § 46 honebního zákona jest velice chudý; stačí, když se škoda vyšetří na místě samém, když se vrchní rozsudí pokusí o smír a když soudci rozhodnou v mezích obapolných návrhů stran, které se nedohodly. Avšak předpisy §§ 45, 46 zákona honebního nebyly zrušeny civilním řádem soudním, pokud jde o zmateční stížnost (Hoetzl Slovník veřejného práva československého I. 734, Gl. U. n. ř. 1847). Rekursní soud dospívá proto k názoru, že zmateční stížnost podle § 46 hon. zák.

může uplatňovati jen porušení formelních předpisů § 46 hon. zák., nikoliv však nesprávnost výroku, jak a kterou náhradu jest poskytovat (čís. 9874 sb. n. s.). Stěžovatel tvrdil sice ve zmáteční stížnosti, že se při jednání sběhly hrubé chyby, neuváděl však takovéto chyby, nýbrž napadal jen výrok v tom, že poškození stromů nebylo způsobeno výkonem honby. To není porušením předpisů o řízení podle § 46 hon. zák. Výrok zjišťuje, že dvě jabloně a jedna hruštička byly poškozeny při výkonu honby. Zda skutečně poškození stromů vzniklo výkonem honby, či poplašnými výstřely, nemůže přezkoušeti soud, který rozhoduje o zmáteční stížnosti; touto otázkou, která tvoří věcné rozhodnutí záležitosti, zabýval se rozhodčí soud sám a rozhodl o ní konečně. Formelní chyba nebyla tedy vůbec uplatňována a bylo stížnost zamítnouti.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dovolací rekurs není opodstatněn. Napadené usnesení odpovídá stavu věci i zákonu a je přiléhavě odůvodněno. Odkazuje se proto, by se předešlo opakování, na napadené usnesení a na jeho důvody. K jednotlivým bodům dovolací stížnosti se uvádí toto: Podle § 46 čes. hon. zák. je zrušovací stížnost přípustná pro nezachování toho, co v tomto paragrafu je nařízeno. Protože v § 46 zmíněného honebního zákona dány jsou předpisy upravující postup a rozhodování smluvčího soudu jen po stránce formální, omezuje se zrušovací stížnost jen na tuto stránku řízení a výroku smluvčího soudu a jest se soudu jen po této stránce s výrokem smluvčího soudu při zrušovací stížnosti zabývati. Otázka, zdali ovocné stromy byly poškozeny výstřely při výkonu honby dovolacím rekurentem nebo jeho hosty, po případě podpachtýřem, je otázkou týkající se věcné opodstatněnosti nároku smluvčím soudem souzeného, tedy věci samé a rekursní soud podle toho, co bylo řečeno, právem otázku onu neřešil. Je nesprávný názor dovolacího rekurenta, že smluvčí soud je povolán určit jen výši škody, o které jest mezi stranami nesporno nebo jinak (na příklad sporem) bylo již uznáno, že jde o škodu honbou nebo zvěří způsobenou. Podle § 46 druhý odstavec čes. hon. zák. rozhodne smluvčí soud, nedojde-li mezi stranami k narovnání, o tom, zda se má dáti náhrada a jaká. Rozhodne tedy nejen o výši škody, nýbrž i o tom, zda náhrada přísluší, tudíž i o tom, zdali škoda je škodou, honbou nebo zvěří způsobenou. Rozhodnuv i tuto otázku, pokud se týče příznav náhradu za poškozené stromy jako náhradu za škodu honbou způsobenou, smluvčí soud nepřekročil meze své pravomoci a rekursní soud právem nezrušil výrok smluvčího soudu z uvedeného důvodu. Honební zákon ani v § 46 ani jinde nepředepisuje odůvodnění výroku smluvčího soudu a neprávem vytýká dovolací rekurent, že nález smluvčího soudu nebyl zrušen pro nedostatek odůvodnění.

Čís. 11825.

I za platnosti vyrovnacího řádu ze dne 27. března 1931, čís. 64 sb. z. a n., jest nepřipustná jediná společná kvota dvou vyrovnacích dlužníků, i když mají společné dluhy se solidárním závazkem.